

ради богатството, което притяжаваха и раскошест-
вото та искаха да живѣятъ лениво, за то имъ
се виждаха тѣшки плановѣтъ и расположенията
на станове, та, лека-полека тѣ дойдоха до такъ-
ва стѣпенъ щото най послѣ хванаха да го хулятъ.
Александръ обаче, съ най голѣмо търпение и
тихость прѣкарваше тѣзи нѣща даже отъ начало;
като казваше че царско нѣщо е за оногози, кой-
то се хули или укорява като е направилъ бла-
годѣяние. Но даже и за най малкитѣ услуги показ-
ваше на приятелитѣ си знакове на голѣма любовъ
и почетъ. А за тѣзи нѣща Плутархъ дава ни
нѣколко примери. Тѣй напримеръ еднѣжъ бѣше
писалъ на Певкеста, неговий приятель, който бѣ
ухапанъ отъ мечка, защо да пиши само на дру-
гитѣ си приятели, а нему да не извѣсти. При-
тури още и това: „Сега понѣ, пиши ми какъ сте, 689
и ако би, че нѣкой отъ ония, които бѣха съ
тѣбъ заедно на ловѣтъ и ти сж прѣнебрѣгнали,
кажи ми за да ги накажж. Писа още и до И-
фестиона, който, отсждствувахе тогазъ по нѣкой
си причини, че като играеха съ нѣкой си игри,
случи се щото Кратерий да бжде прѣдъ копието на
Пердикка и се нарани на двѣтѣ си бѣдра. А
когато Певкеста се избави отъ нѣкоя си болестъ,
та му писа да благодари на лекара си Алексиппа;
а когато се разболе Кратерий и виде единъ лошъ
сънъ Александръ за онзи, извѣднѣжъ принесе
жъртва на боговетѣ, заржча още и на Кратерий да
принесе и той за себе си. Писа още и на докторъ